

Nieuw-Guinea veteraan en Museumdirecteur, Wapenbroeder en VOMI-lid, slaan de handen broederlijk ineen.

Inleiding.

Hooge Mierde, in de Brabantse Kempen, nabij de Belgische grens, is een pittoresk dorpje fraai gelegen in moeder natuur. Een Roomse omgeving, vele jaren beschermt door hun patroonheilige met de opzienbare naam: Sint Johannes van de Latijnse Poort, ook wel 'St. Jan in de Olie' genoemd. Waar ook carnavalsvereniging 'De Haoiboerkes' één keer per

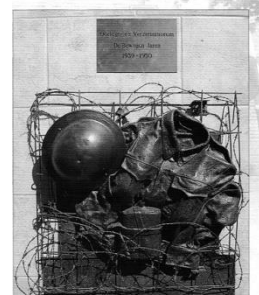

Boer Hermans

jaar de zaak op stelten zet en je 'Bè Schelle' de nog altijd vieve 91-jarige waardin, kunt genieten van een koel glas schuimend gerstenat. Je hoort er de vogels fluiten, nauwelijks verkeer, slechts af en toe een verdwaalde toerist op zoek naar de hier weldadige rust. Op het dorpsplein staat boer Hermans nog altijd te wachten met zijn melkkan, klaar voor aflevering, aan de boterfabriek. Zo rustig en zo stil als nu, is het aan het begin van de 2e Wereldoorlog al helemaal niet. De troepen van het Franse 4e Regiment 'Dragon des Portés' vechten hier een hevige strijd uit tegen de toenmalige vijand en moeten na een hevige strijd, waarbij vele gewonden en ook helaas diverse slachtoffers vallen, de tijdelijke macht overdragen aan het Duitse Gezag. Politieke vluchtelingen, Franse en Belgische krijgsgevangenen, Joden en bemanningsleden uit neergeschoten

vliegtuigen vluchten in deze omgeving, geholpen door moedige dorpsbewoners in het geheim de grens over. Het is hier in deze mooie omgeving, rijk aan historie, waar Uw verslaggever twee betrokken dorpsbewoners mag ontmoeten en interviewen. John Meulenbroeks, directeur van het plaatselijke museum 'De Bewogen Jaren' en Nieuw-Guinea veteraan Harrie Wouters, ze zijn beiden bereid, hun passie en ervaringen uit het verleden wereldkundig te maken.

MUSEUM DE BEWOGEN JAREN

John Meulenbroeks, VOMI-lid en verwoed verzamelaar.

Zoals bekend huizen honingbijen in een bijenkorf, er zijn poetsbijen, wachtbijen, producerende bijen, haalbijen en speurbij. De trotse en passionele eigenaar van het met veel zorg en liefde ingerichte oorlog- en verzetsmuseum 'De Bewogen Jaren' is John Meulenbroeks. Hij verzamelt alles wat met oorlog en vrede van doen heeft en voldoet helemaal

aan de eisen en eigenschappen die worden gesteld aan de eerder genoemde bijensoorten. Na de basisschool volgt hij een MTS-opleiding, vervult zijn dienstplicht bij de Veldartillerie en gaat verder in de Horeca, is bij de brandweer, waar hij zich opwerkt tot brandweerofficier. Nu leidt hij samen met zijn dochter 'De Bijenkorf' en is trotse museumdirecteur. Met een 25-tal vrijwilligers runt hij, als stichting, het fraaie museum,

John Meulenbroeks

voorheen gevestigd op de zolder van het café, nu groots ingericht in de voormalige RABO-bank. Door de talrijke reizen naar de Gordel van Smaragd heeft hij een enorme kennis van onze voormalige kolonie opgedaan. In een stortvloed van woorden draagt hij e.e.a. méér dan enthousiast over bij de museumbezoeker. De Indiëkamer, met een enorme authentieke deur, is zijn grote trots. Het museum leidt tijdgericht rond, door de roerige jaren van 1940 in Nederland en in het voormalig Nederlands-Indië. Diverse thema's zoals o.a. **Inval en bezetting, Collaboratie en verzet, Onderduikers en pilotenhulp, Nederlands-Indië en Nieuw-Guinea**, worden behandeld en waardig tentoongesteld. Een uitgebreid documentatiecentrum, audiovisuele mogelijkheden en een educatief programma voor de schooljeugd, nodigen uit, tot een bezoek aan dit zo fraaie en complete museum. Daarnaast worden diverse arrangementen aangeboden, zoals een fiets- of wandeltocht langs oorlogsmonumenten in de omgeving. Daarna kan het goed toeven en napraten zijn in 'De Bijenkorf' met John en zijn dochter, de sympathieke uitbaatster van het restaurant. Een absolute aanrader voor geïnteresseerde veteranen.

Harrie Wouters, Wapenbroeder, een bescheiden mens.

Nieuw-Guinea-veteraan Harrie Wouters, eveneens afkomstig uit Hooge Mierde, heeft, om te voorkomen dat ze in de vergetelheid raken, al zijn souvenirs, foto's, Irian Jaya-trofeeën en 'herinneringen', aan het dorpsmuseum geschonken. Nu zijn ze voor iedereen herkenbaar en met grote zorg in een fraaie vitrine tentoongesteld. Harrie groeit op in een groot gezin, vader, moeder en 12 kinderen. Ze bezitten een kleine boerderij daar in het vredige Brabantse land. In de voorafgaande oorlogsjaren was er heel wat meer rumoer, zie boven. Nadat de Engelsen het dorp hebben bevrijd, keert de rust langzaam maar zeker weer terug. Harrie ziet het echter op de boerderij niet zitten, mede gelet op het aantal broers, dat eveneens hun zinnen hebben gezet op de boerderij. Tot zijn 14^e verjaardag is hij thuis actief, maar trekt daarna 'de wijde wereld' in. Hij is een poos werkzaam bij sigarenfa-

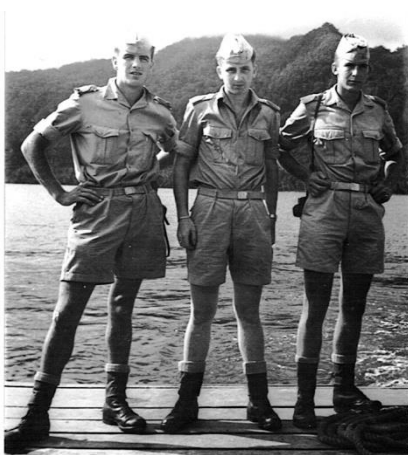

briek Gulden Vlies in Hilvarenbeek en Agio in Duizel voor een weekgeld van wel 13 keiharde Nederlandse guldens! Daarna een tijdje, samen met zijn vader en vier broers, bij de Philipsglasfabriek. Maar dan roept het vaderland, lichter 60-4, Regiment Infanterie Oranje Gelderland is zijn deel. Krijgt meteen 'de boodschap' dat hij zal worden uitgezonden naar Nieuw-Guinea. Een op- of aanmerking daarover zoals: "Mijn ouders zullen dat niet goed vinden, ze kunnen mij niet missen" of "die zullen zeker niet tekenen e.d." zijn tegen dovemansoren gezegd. Ze worden weggewuifd met de dan geldende oplossing: "desnoods tekent de generaal zelf wel die toestemming..." Daar kan hij het meedoen, en dus, na een grondige tropenopleiding in o.a. Maastricht, Roermond en Oirschot tot mortierschutter, is hij klaar voor vertrek.

Vertrek in burger.

Na een tot drie keer toe gewijzigde vertrekdatum, is het zover, januari 1961, is hij op weg naar Nieuw-Guinea. Om vage strategische redenen moet hij in burger reizen en samen met nog twee dienst- makkers, vliegen ze met een DC7 van de KLM, het onbekende tege-

Gezworen kameraden...

moet. Nog nooit zat hij in een vliegtuig. De reis zal 2½ dag duren, onderweg wordt wel zeven keren geland en opgestegen, maar even rust is er niet bij. Alleen in Bangkok worden ze in de gelegenheid gesteld zich even op te frissen in een hotel. Vijf uurtjes later gaat de reis weer verder en landen ze eindelijk op hun bestemming Biak, **Nieuw-Guinea here we come...!** Ze worden opgevangen door de mariniers maar die laten merken het hier wel alleen aan te kunnen? Ze zijn niet zo gesteld op Landmachers??? Derhalve vliegt Harrie snel landinwaarts, met de DC3, De Uiver genaamd, van

luchtvaartmaatschappij De Kroonduif, naar regio Kaimana. Hier is een kleine airstrip en een kazerne, welke Harrie's thuis zullen worden de komende maanden. Kennis- en kwartiermaken, introductielessen en wennen aan de hitte, staan de eerste weken op het programma. Dan is hij klaar om ingezet te worden bij de airstrip. Langs de startbaan zijn alarmstellingen, loopgraven en geschutsopstellingen ingericht. Dit alles om het vliegveld te verdedigen tegen een eventuele vijandelijke amfibische aanval of een van uit de lucht door Indonesische parachutisten. De landmachers hebben vooral een bewakingstaak en de infanterie pelotons wisselen elkaar om de maand af. Eén maand parate bewaking van het vliegveld, één maand op de kazerne waar rust, corveewerkzaamhe-

den, patrouillelopen en oefeningen de dagelijkse bezigheden zijn. De dreiging is overal, de stellingen worden dag- en nacht bemand, 's nachts worden ze overvallen door een legermacht van muskieten waar tegen de klamboe maar nauwelijks bescherming biedt. Tijdens patrouilles, 's nachts door het dichtbegroeide bos, met voorop altijd een Papoeagids, voel je de spanning, hoor je allerlei vreemde geluiden die je niet thuis kunt brengen, beetje angstig soms mag je wel zeggen, wat heet... In het nabije dorp zijn slechts twee toko's, het winkeltje van 'Schele Jan' wordt het meest bezocht, hij doet goede zaken, of dat komt door zijn betere waar of het feit dat hij een paar mooie dochters heeft, is nooit uitgezocht.

Kazernepoort Kaimana.

Tegen het eind van 1961 nadert de daadwerkelijk invasie, schepen vol 'ploppers' proberen aan land te komen. ('Plopper' is het door Nederlanders in de Bersiaptijd verbasterde woord 'Pelopor' dat 'voortrekker' of 'pionier' betekent.) Al deze schermutselingen zijn het begin van een vruchteloze strijd de Papoea's te beschermen en hun zelfstandigheid te waarborgen.

Wie heeft gefaald in deze, laat zich raden, nog altijd is er hoop, wellicht een ijdele hoop, de politieke machthebbers zullen, zoals altijd, het beleid bepalen. Voor Harrie, ondertussen bevordert tot Korporaal, zit er zijn dienstdaag in Nieuw-Guinea op, hij wordt gerepatrieerd, vliegt terug naar Biak en met een beetje geluk is hij thuis op zijn moeders verjaardag. Maar daar denkt men op de basis helaas ietsjes anders over. Nog even mag/moet hij blijven en wordt teruggestuurd naar Kaimana, zijn dienstdaag wordt ongevraagd met een zestal weken verlengd. Terug op het oude nest, ziet hij hoe op adequate en deskundige wijze de ploppers door de gearriveerde mariniers, worden afgevoerd. Harrie's werkzaamheden zijn vooral op de kazerne, maar als 'vreemde eend in de bijt' weet men niet precies wat ze met hem moeten doen, zelfs een persoonlijk wapen is niet voorradig. Hij maakt zich nuttig met allerlei klusjes, knapt hier en daar een gebouwtje op, verft en schildert als een volleerd vakman, alles beter als weer die kilometers lange patrouilles lopen... Maar dan eindelijk is het vertrek geregeld, Harrie vliegt met een DC8, via Tokio en Anchorage op Alaska, in 1½ dag terug naar Nederland, landt veilig op Schiphol. Hier wordt hij opgevangen door zijn blijde ouders, vrienden én meneer pastoor. Zijn bagage bestaat slechts uit handbagage én een gevaarlijke uitzierende pijl en boog. (nu te bewonderen in het museum.) Harrie's avontuur in de tropen is voorbij, hij is weer thuis.

Aan de slag maar weer, arbeid adelt.

Na een korte vakantie meteen weer aan de slag. Hij timmert letterlijk en figuurlijk aan de weg, is actief op veler gebied. Bij het Philips glasfabriek, in de bouw als stukadoor en geluidsinstallateur. Vindt eindelijk zijn ideale werkplek bij de Technische Dienst van Bureau van Spaendonck in Tilburg, waar hij furore maakt als huismeester. Dit bureau is méér dan honderd jaren geleden opgericht ter secretariële ondersteuning van de Tilburgse textielindustrie en houdt zich nu vooral bezig met o.a. pensioen-uitvoering, bestuursondersteuning en organisatie advies. Het is bij deze stichting waar Harrie zijn hele ziel en zaligheid inzet, vraagbaak, regelaar en oplosser is, kortom een zeer gewaardeerde loyale medewerker. Tussendoor wordt hij 'geplaagd' met een hartinfarct, een hartoperatie met meerdere omleidingen, die hij gelukkig groots doorstaat. Zijn arbeidsethos altijd hoog in het

Harrie Wouters 2015

vaandel, 'niet lullen maar poetsen' is zijn motto. Op 63-jarige leeftijd houdt hij het voor gezien, gaat met vervroegd pensioen en geniet met volle teugen van zijn vrijheid, verdiende rust en zijn hobby's: kamperen, biljarten, voetbal, werkzaam lid van de KBO. Samen met zijn Mieke genieten ze van de prachtige natuur en de fraaie stacaravan op de camping in Molenschot waar hij de beheerder van dienst is met zijn vele vaardigheden, ideeën en suggesties. Een niet op de voorgrond tredende, bescheiden man, waar je altijd op kunt rekenen. Een trouw lid van de veteranenclub in zijn regio, een geziene mens onder de mensen.

=====